

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

Summaria Recapitulatio Apologi[a]e de votis monasticis 142

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

quo illi ipsi de sertionem virginitatis & monachatus ~~et monasticarum~~ vocant.

Samma defensionis eius quod post hac vota monastica non recipere, cum iis verò quae iam facta sunt, ad edificationem deuotarum personarum & Ecclesiae utilitatem dispensare decreuimus, in hoc consistit.

C A P . CXLII.

PRIMVM tenemur in nostra Dicēcisi, quantum in nobis possum est, ad efficacem pietatis edificationem & prouectum omnia instituere: in eoque liberum habemus iudicium, nulli alij Episcopo, sed soli verbo iudicioque diuino alligatum: sicut D. Cyprianus id tanquam ac verè Apostolicam traditionem consmemorat ac contestatur, scribens ad Quirinum. Quæ etiam si propriè fundata est in verbo Dei, ubiquecumque id docet de ministerio Ecclesiastico, de edificatione corporis Christi, quæ est Ecclesia Dei, ut Ezech. 34. Ioan. 20.1. Cor. 3.4. 12. 14. Gal. 1. Ephes. 4.1. Timoth. 3.4. Tit. 1. Vbi enim vel duo tantum in nomine eius congregati sunt, ibi vult esse in medio eorum. Apud tales ergo semper oportet esse integrum ministerium Christi, & quicquid nobis in salutem ordinavit.

Secundò, Perpetua vota monastica sunt inuenta hominum, sineulla doctrina exemplique Sacrarum Scripturarum introducta, ut iam antea demonstrauimus. Præterea constat, quod innumeris animabus ad periculosos perniciosos que laqueos seruerint.

Tertiò patet longè maximam monachorum partem sine omni iudicio & intellectu in istos laqueos sepe præcipitasse, non paucos verò viac violentia in eos impulsos esse.

Quintò demonstratum iam est, antiquiores Patres agnouisse quod obstrictis voto hominibus longè consultius sit nubere quam vivi: quodque eorum coniugia pro legitimis & indissolubilibus agnouerint.

Quintò, Hoc quoque in confessio est omnibus qui observationum & rituum veterū Ecclesiarum notitiam habent, antiquos Episcopos semper ex monasteriis ad Ecclesiae ministerium assumpsisse quos ad id idoneos deprehenderunt.

Sextò, Constat antiquiores Patres neminem eorum qui monasteria defuerissent, propterea tanquam non Christianum condonasse, si alioquin Christianamque vitam gessissent.

Septimò, Nouerunt omnes qui vetustas monasteriorum regulas cognitas habent, quod in monasteriis tolerandi non sint, qui in vera & Christiana monastica vita se continere nolunt.

Octauò, Verum est & ab omnibus qui diuinarum & antiquarum Ecclesiasticarum ordinationū & constitutionum peritiam habent, confessū quod ex Ecclesiasticis monasticisq; bonis prouideri debeat, ut omnes.

homines ad pietatem promoueantur: summa verò ac principalis huius rei administratio sit penes Episcopum. Hęc omnia fundata sunt in verbo Dei, veris Apostolicis traditionibus, & veterum verorūmque Episcoporum & Curatorum animarum obseruatione.

Iam nostra Ordinatio non vterius se extendit, quād primum omnium eo quod non vult, ut quisquam cum periculo salutis ad humana perpetuorum votorum inuenta lēse adstringat. In quo nihil nisi certa offendicula, nihil verò quod ad edificationem vim quandam habet, è medio tollit. Vnus quisque enī Christianus etiam sine perpetuis votis omnia ea facere potest, quę Deo placent. Temporalia & S. Scripturis aduersantia monastica vota requirit, non reiicit hęc nostra ordinatio.

Secundò, Quod ex monasteriis ad Ecclesiæ ministerium eligit, quotquot ad id apti & idonei sunt, id coram Deo tenemur facere: præfertim cùm tanta sit idoneorum ministrorum Ecclesiæ penuria, quę hactenus tot annorum spatio ob oculos versata est, & adhuc quotidie versatur.

Tertiò, Non vult in monasteriis tolerari qui monasticè viuēt nōlunt. Et hoc postulant omnes antiquę regulę monachorum; nec non & verbum Dei, quod omnem faltam speciem & offensionem Christianorum præcipit amoueri.

Quartò, Liberam coniugij potestate permittit omnibus, qui extra id pie viuēre non possunt, sicut & antiquiores sancti Patres iuxta verbum Dei fecerunt.

Quintò, Pollicetur monachis, qui ad verē monast̄ cū vitam vocati non sunt aliquid subsidiij, quod alioquin extra monasteria piam vitam degere possint. Quod antiquę monasticę charitati ac lenitati consentaneum est.

Quicunque Christiani hanc Ordinationem cū præmissis fundamētis conferre voluerint, facile deprehendent, Aduersarios ne vnam quidem evidentem & rationabilem causam habere, propter quam hanc nostram ordinationem in Libro Reformationis comprehensam reprehendant.

*Responsio ad alias quasdam criminationes, quibus propositam
à nobis Reformationem monasteriorum insecatantur.*

C A P. CXLIII.

D V E R S A R I I hoc quoque reprehendunt quod in hac ordinatione positum est, monasteria debere posthac ad sustentationem studiorum piāmq; & honestam educationem conuersti.

Quę verba pro consuetudine sua decurtarunt, nempe ita: Postremò liber exigit, ut monasteria in scholas & educationem iuuentutis conuertantur. Liber in genere loquitur de studiis: pro quo ipsi, Scholas, ponunt. Item ubi Liber habet, Personarum nulla mentione facta etatis, ibi